

шовъ стария, П. Стефанъ и Атанасъ Цвѣтковъ Узунувъ като прѣводчикъ, които поставихъ надзиратели, между които бѣхъ и азъ, Минко Миневъ, Стефанъ Минчевъ, единъ арменецъ, единъ грѣкъ и други нѣколко, на които имената ни се записахъ въ тѣхнитѣ записки, като питахъ прѣдварително за честността ни, каквото да не злоупотрѣбимъ паритѣ на нуждающитѣ се за помощъ и тогава слѣдъ увѣреннето имъ, разказахъ ни, че сега да разкажемъ на всичкитѣ хора да си идатъ; та сѣтнѣ, кога се дадѣтъ паритѣ имъ, да дойдатъ пакъ да си ги взематъ, а намъ се расправи: че утрѣ по това врѣме да дойдемъ тукъ до сръщаниятъ ханъ за да ни се дадѣтъ, та да ги раздадемъ на хората.

На 26-й юлий въ понеделникъ отидохме пакъ на Падало, казахъ ни офицерица майоръ Егано, който даваше паритѣ гдѣ се намира, поискахме означенитѣ пари споредъ числото на бѣднитѣ и той извади та ни даде руски полове, които не се сръщахъ съ исканото число, гдѣто на мене колкото трѣбаше не се дадохъ точно паритѣ безъ 21 грошъ, като ми каза: че сѣтнѣ да ги зема, които тѣй си останахъ, макаръ и да ходѣхъ да ги искамъ, и почнахъ още него день да ги раздавамъ на забѣлѣженитѣ ми въ смѣтката хора, жени и дѣца, като ми останахъ работа и на другитѣ день.

На 27-й въ вторникъ пакъ отидохъ на Падало и раздавахъ дордѣ можахъ на всичкитѣ, които дохождахъ и си искахъ опрѣдѣлената помощъ,, щото сѣтнѣ къдѣ навечеръ захвана да вали селенъ дъждъ, неостанахъ хора веке, прѣснахме се, и кога приглѣдахъ въ имената на кой остава още да давамъ, видѣхъ на 3—4 дѣчица имената незаличени и то да се случи на най-бѣднитѣ, които като търсѣхъ и ма търсили въ дъждѣтъ, неможахъ да ги случа да имъ дамъ помощта, та ги много съжалихъ за несполуката имъ гдѣто можахъ послѣ пакъ да имъ ги дамъ; по общия Сюлеймановъ страхъ развали всичко и тий заминали за Търново и не се сръгнахъ веке съ тѣхъ.

Тукъ изобщо можа да кажа, че освѣнъ тия мѣрки взехъ се и други за общо олегчение на гражданитѣ, гдѣто сиромашкитѣ безъ бащи и майки дѣца, ги прибрахъ на една